

Faldet

Desorienteret og udmattet kiggede hun omkring. Hun måtte være gået ud igen, for sidst kun kiggede omkring sig, havde solen skinnet. Nu var alt mørkt om hende. Hun kunne knap nok se de tykke træstammer to armlængder væk, og mellem deres kroner kunne hun se mørke skyer. Regnen faldt stødt ned omkring hende og hun var allerede gennemsolet. Jorden og de nedfaldne blade omkring hende, var klamme og fugtige.

Hun prøvede at rejse sig op endnu en gang, men faldt stønnende sammen, da smerten skar gennem hende. Hun vovede at kigge ned af sig selv og begyndte igen at græde, da synet mødte hende.

Hendes blå top var rød ved højre side af taljen, der hvor den knækkede gren var gået lige gennem hende. Hun havde altid været meget tynd og spinkel, så grenen var gået hele vejen igennem hende, ind ved ryggen og ud gennem maven. Hun måtte have tabt meget blod, for hun var så svag og udmattet, som havde hun løbet flere timer i træk og kunne falde om af udmattede, hvert øjeblik det skulle være.

Tunge dråber faldt ned fra himlen, som græd den over hendes ulykke. Den havde set det hele, alt hvad der havde sket. Og noget af hendes fortid havde den sikkert også set. Den slemme del med hende, moren og den forfærdelige stedfar.

"Mia," hendes mors stemme var næsten ved at gå over af begejstring, da hun trådte ind i den nydelige stue. Mia havde kigget overrasket op fra fjernsynet. "Dette er Lars."

En mand kom ind i stuen. Høj og buttet, med en måne på hovedet og det hår han nu havde, var kommunebrunt. Hans fuldskæg var utrimmet, øjnene skarpe som en ørns og alligevel

lidt sløve og uintelligente. Da han gik over til hende, haltede han let på den ene fod og rakte en hånd med pølsefingre hen mod hende. Hun tog den tøvende og han rystede den hårdt.

"Hej Mia," sagde han med en buldrende stemme, som en Tor der ikke behøvede sin vogn og to gedebukke for at lave tordenvejr. "Rart at møde dig, jeg er din mors kæreste, Lars."

"Hej," svarede hun kort, så han kiggede over på moren.

"Mia er en pige af ganske få ord," sagde moren og bevægede sig over til ham. Hun lagde hænderne på hans arm og kiggede med stor beundring op på ham. Lars bukkede sig ned for at kysse Mias skrøbelige mor; hans enorme læber dækkede helt morens. "Kom lad mig vise dig huset. Mia dækker du bord?"

Det var en ordre og Mia kunne ikke gøre andet end at adlyde, mens moren slæbte Lars af sted, for at vise ham resten af huset, mens hun opførte sig som en forelsket teenager.

Mia sukkede og tog tre tallerkner frem ude i køkkenet. Det var noget hun ikke havde gjort det sidste halve år. Hendes forældre var lige blevet skilt, og hendes elskede far boede nu flere timers kørsel væk fra hende. Hun savnede ham vildt forfærdeligt og hendes mor kunne bare ikke erstatte ham, selvom hun ihærdigt prøvede. Og nu kom hun slæbende på dette vulgære og svulmende mandfolk, som sikkert skulle være en erstatning for faren. Det ville han næppe blive, for han lignede en der ville få sved på panden, bare ved at høre ordet vandretur. Og var der noget Mia elskede, så var det at vandre med sin far.

Han skal nok ende med at springe fra, tænkte Mia og stillede tre glas på bordet.

Regnen blev hårdere og var der et sted, som endnu ikke var blevet vådt, blev det nu. Hun frøs og rystede forsigtigt af kulde. Flammende jag af smerte jog igennem hende, hver gang en kulderystning overtog hendes krop og rystede den. Tænderne klaprede og det var den eneste lyd der kunne høres. I den forfærdelige nattekulde, brændte hendes hals efter at have skreget sig hæs.

Jeg kommer til at dø her, tænkte hun trist.

Mia havde taget fejl, den dag hun mødte Lars. Han sprang ikke fra, han sprang på. Knap var der gået en måned og han var flyttet ind. Snart var stuen fyldt med billeder af ham og moren, som havde de været sammen i flere årtier og ikke blot nogle måneder. Hans ting flød alle vegne i huset, som moren før havde holdt pletfrit. Mia havde troet hun ville flippe ud og gøre rent hver dag, men moren gjorde intet, så forblændet var hun af Lars. Mia kunne overhovedet ikke genkende sin mor mere.

Mia hadede Lars som pesten og gjorde alt for at undgå ham. Hun nød sine sjældne weekender hos sin far, og kom med nød og næppe igennem hverdagene med Lars. Han fyldte den smalle gang, pruttede konstant, så hun fik vejtrækningsproblemer og han havde forvandlet hende mor til det onde.

En dag havde Mia fået nok af Lars og klagede til hendes mor. Moren havde flippet ud og givet Mia en lussing af raseri. Fra den dag af, nærrede Mia afsky for alt i huset. Hun så frem til weekenderne hos sin far, tryglede om at komme til at bo hos ham, men han skulle flytte endnu længere væk og Lars nægtede at køre halvvejs til stedet, hvor faren ville hente hende. Og så blev hun alene.

Veninderne var ikke til megen hjælp, de kunne ikke forstå hvorfor hun hadede at være derhjemme. Hun fik lov til at blive hos dem, indtil hendes mor ringede og bad hende komme hjem. Efter gentagende tilfælde, flere dage i træk, havde Lars råbt af hende og givet hende stuearrest. Mia havde sagt at det ikke gjaldt, for han var ikke hendes far. Der havde hendes mor, strålende af lykke bekendtgjort at de var forlovede og snart skulle giftes. De havde kun været sammen i et halvt år. Mias verden faldt sammen omkring hende, landede omkring hendes fødder og splintres som glas i tusind stykker.

Hun græd. Smerten og kulden var ulidelig. Hun ville så gerne findes, men hun havde ikke sin mobil på sig. Den lå trygt derhjemme på skrivebord i tørvejr. Hvor ville hun dog gerne ligge under dynen, i stedet for at være dækket af mudder og blod. En lille flod af blod, piblede hele tiden ud af såret og flød langsomt ned af siden på hende.

Natten var koldere end før og regnskyerne tættere, og den græd endnu flere tårer af hendes historie, end før. Den kendte til hendes smerte og vidste hvorfor hun lå der i mudderet.

”Mia, opfør dig mere venlig overfor Lars,” hendes mors stemme var bedende og bestemt på samme tid.

”Hvorfor skulle jeg? Han opfører sig ikke pænt overfor mig.”

”Han vil gerne, men kan ikke når du opfører dig, sådan som du gør. Du er fjendtlig og derfor bliver han sur.”

”Det er ikke sandt, mor. Han kan ikke lide mig.”

”Jo, han kan. Du er som en datter for ham.”

”Jeg er ikke hans datter!” skreg Mia og rejste sig op. ”Bare fordi du har giftet dig med ham, betyder det ikke, at jeg er hans datter! Jeg har en far og har ikke brug for en stedfar. Især ikke

én som Lars! Han er klam og fed, og så tror han at han kan bestemme over mig!”

”Mia! Tal ikke sådan om ham! Han er familie nu, i modsætning til din far. Hvornår besøgte du ham sidst? For tre måneder siden?”

”Ja, og skylden er Lars’! Han kan ikke bare forlænge min stuearrest og nægte at køre mig hen til mødestedet.”

”Jo, han kan.”

”Hvorfor kører du mig ikke derhen mor? Du har kørekort.”

Hendes mor sagde ikke noget. Hun sad sammenkrøbet i sofaen og krummede sig over Mias raseri.

”Så han har virkelig så meget magt over dig,” sagde Mia med foragt i stemmen. ”At du gør alt hvad han siger. Hvad med at tænke på andet end at tilbede og pleje ham, og så i stedet tænke på dig selv eller din datter,” sagde Mia, satte sig på sofabordet og tog hendes mors hænder i sine. ”Mor, hvorfor elsker du ham?”

Moren havde sat stum, og Mia havde frygtet at hun havde mistet stemmen, da hun kiggede op med foragt i øjnene.

”Hvor vover du at tale om din far på den måde, Mia!”

”Han er ikke min far, mor!” skreg Mia og for op. ”Selv hvis far døde, ville Lars aldrig på nogen måde blive min rigtige far. Min far er ham, hvis blod løber i mine årer. Og lige nu, er jeg skuffet over at dit blod også løber der. For du er en skændsel i mine øjne, mor.”

”MIA! Nu stopper du! Den tunge der flyttede så langt væk fra dig, kan du ikke kalde din far.”

”Nu stopper du mor. Du kan gifte dig med hvem du vil, men ingen af dem vil blive min far. Hvorfor er det så vigtigt for dig?”

Hvis du så gerne vil have én til at kalde ham far, så få dog et barn med ham!”

Mia flygtede ud af stuen.

Hun hulkede. Tårene var stoppet med at komme, næsen løb og hun fjernede snottet med en tilsølet hånd. Hendes hoved værkede og hun blinkede med øjnene for ikke at falde i søvn. Blodet flød stadig og tog mere og mere af hendes bevidsthed med sig. Hendes øjne faldt i.

Mia havde ikke forventet, at hendes mor faktisk havde gjort det, Mia havde sagt i sit raseri. Men nu sad hendes lillebror på gulvet og grinede af de ting Lars holdt frem mod drengen. Lars lå fladt på maven og lignede en strandet hvalros.

Hendes lillebror var kun et halvt år gammel, men alt tydede på at han ville ligne faren. Da han blev født vejede han over fem kilo og han var allerede mere buttet end normal. Han havde morens smukke karamelfarvede øjne, men ødelagde dem ved at være sløve og uintelligente ligesom Lars'. Han var afskyelig og grim at se på, og hun undgik ham helst.

Mias sad længst væk fra babyen, i sofaen med benene tæt ind til sig og armene omkring, mens hun nedstirrede Lars og barnet. Moren sad smilende i en stol og tog billeder af dem.

Den lille kopi af Lars, fik et pressende udtryk i ansigtet og kort efter blev Lars' fyldt med væmmelse.

”Mia,” sagde han på en drævende måde.” Skift Mikkels ble.”

”Hvorfor skulle jeg? Han er dit barn, ikke mit. Har du overhovedet prøvet af skifte ham?”

”Mia, gør nu som din far siger.”

”Han er ikke min far, mor! Så fat det dog!”

Mia rejste sig op, gik en bue udenom hvalrossen og klonen, og skulle til at gå ud, da Lars stemme tordnede bag hende.

"Mia! Skift Mikkel!"

Mikkel sad og græd voldsomt.

"Mia, se nu fik du Mikkel til at græde!" skældte hendes mor.

Mia var ved at bryde sammen i gråd over hendes forfærdelige mor, men tog sig sammen og nedstirrede alle i lokalet. Så vendte hun sig om og stoppede i døren, da moren og Lars havde kaldt hendes navn utallige gange.

"Kald så meget I vil, men mit navn er ikke længere Mia," sagde hun og fra den dag af, var hun navnløs.

En gren knækkede, så hun farede sammen af chok. Nogen eller noget var i nærheden! Hun spidsede ører og håbede at kunne høre stemmer. Hun ville være så glad hvis nogen dukkede op mellem træernes tykke stammer. Selv hvis det var hendes mor.

Hun kunne høre lette fodtrin og en vejrtrækning. Et par gule øjne dukkede op ved en træstamme og kiggede intens på hende, tiltrukket af blodlugten. Ville den æde hende. Hun var ikke helt sikker. Langsomt greb hun efter en nærliggende sten, halvt dækket af mudder og slyngede den efter dyret. Den peb og flygtede ud i natten. Gid hun også kunne det.

Efter den episode, blev livet i huset ulideligt. På grund af den lange stuearrest, som havde varet i to år, mistede hun sine venner og det liv en normal teenager havde.

Hendes mor og Lars var ligeglade med Mikkel, og for at han ikke skulle lide, tog hun sig af ham. Hvilket var det de ønskede. Hun passede ham dag ud og ind, samtidig med at hun skulle til at klare alle de lektier hun fik på gymnasiet. Hun sad oftest til langt ud på natten og lavede lektier, mens høretelefonerne

pumpede musik ind i hendes øregange, så hun ikke kunne høre Lars og moren hygge sig. Heldigvis havde de ikke planer om at få endnu et barn, for så ville hun slet ikke have tid.

Hun kunne ikke vende de to år der gik, før hun blev atten og sendte derfor ansøgninger ind til flere kollegier. Og endelig havde hun fået et ledigt værelse. Hun gemte brevet under sengen, så de ikke opdagede det. Helvede ville bryde løs, hvis Lars fandt ud af det.

Det var lørdag formiddag. Klonen havde vækket hende tidligt, og mens hun så fjernsyn, øvede han sig i at gå fra vindueskarmen til sofabordet. Lars' buldrende skridt lød på trappen og han kom brasende ind i stuen, højrød i hovedet.

"Hvad er det her for noget?" tordnede han og smed et brev i hovedet på hende. Det var svaret fra et kollegium. "Så du vil flytte hjemmefra? Tro om igen. Én værge eller forældre skal skrive under på dette, og det vil hverken jeg eller din mor."

Hendes mor kiggede ind i stuen, netop som Lars nævnte hende.

"Det behøver I heller ikke. Min far har lovet at skrive under. Jeg flytter om nogle uger, uanset om I vil det eller ej."

"Du flytter ingen steder! Hvem skal så tage sig af Mikkel?"

"Han forældre, selvom jeg tvivler moren kan det. Hende første barn har hun ikke taget sig godt af, i de sidste par år."

Hun skød med skarpt og så hvordan det ramte moren med et kanonslag.

"Tal ikke sådan til os, din lille møgunge. Du bliver boende her og dermed basta!"

"Tro om igen, flæskebjerg."

Med næsen i sky og følelsen af sejr, gik hun forbi det forfærdelige ægtepar. Men så greb Lars' fede hænder omkring

hende og kastede hende ind i en mur. Slaget slog luften ud af hende og hun fik tårer i øjnene.

Natten føltes uendelig og mørk. Regnen stod ned i torve og hun ønskede blot at sidde indenfor med at tæppe om sig, og en brændende kakkellovn foran, hvor ilden blussede vildt.

Hun formåede at klemme en tåre ud. Havde ingen opdaget at hun var væk? Ledte ingen efter hende? Var der virkelig ingen der bekymrede sig om hende?

Hun sparkede ud og ramte Lars mellem benene. Hans greb om hendes overarme blev løse. Hun rev sig fri og løb forbi moren ud gennem hoveddøren. Da hun løb ned af vejen, kunne hun høre Lars' stemme gennem den åbne dør.

"Ja, løb du bare væk! Du får ikke lov til at komme hjem igen!"

Som om hun ville tilbage. Det havde ikke været hendes hjem i flere år nu.

Uden noget sted at tage hen, besluttede hun sig for at gå ud i skoven. Dengang faren og moren stadig var gift og alt lutter lykke, havde de to altid gået på vandreture i skoven. Hun kendte skoven godt og slog ind på en ukendt stil, kun betrådt af to par fødder. Hendes og farens. Men de havde ikke gået der i flere år, så den var godt tilgroet.

Hun begav sig af sted i den store skov og gik i flere timer. Stien slog mange knæk og førte rundt i hele skoven. Hun gik nu tæt på den lange skrænt og kunne se ned på træerne, femten meter nede.

Hun vidste ikke hvordan det skete, men hun var stoppet op for at nyde usigten, da skrænten smuldrede under hende. Det havde regnet om natten og jorden var stadig fugtig og mudret.

Hun faldt med et skrig femten meter ned, med ryggen først. Alt blev sort for hende, da en opretstående, spids gren gennemborede hendes side. Jordklumper og småsten ramte hendes krop og fødderne blev dækket af den løse jord.

Hun lå bevidstløs i flere minutter og vågnede så op til et forfærdeligt sår i siden og erkendelsen af, at hun næppe kunne flytte sig. Hun måtte bare blive liggende...

... til døden eller nogen kom og fandt hende. Men efter en halv dag for foden af skrænten, havde hun opgivet håbet om at blive fundet. Lars og hendes mor var sikkert ikke bekymret for hende. Nu måtte hun bare vende på at døden indtraf, og så ellers blive fundet om mange år, hvor hun bare var en bunke knogler.

Hendes øjne gled i og hun åbnede dem hurtigt igen. Hun havde hørt noget og denne gang var lyden anderledes end dyret. Det lød som stemmer. Det måtte være en hallucination, mens hun lå her på yderste rand.

Men så blev lyden stærkere og det var virkelig stemmer der råbte til hinanden, men hun kunne ikke forstå hvad de sagde. Et lysskær gik gennem skoven oppe ved skrænten og lyste over hende. Det var mennesker!

”Mia! MIA!”

Et af de ledende mennesker kom tættere på og han råbte hendes navn. Lyset fløj søgende ud over skoven, oppe fra toppen af skrænten.

”MIA! Er du her?”

Hun forsøgte at sige noget, men ingen lyd kom over hendes læber. Hun sank noget af regnen og fik fugtet sin mund. Hun forsøgte igen.

”Hjælp,” det var knap nok en hvisken.

”MIA!” råbte flere stemmer nu.

Hun slugte noget mere regnvand og fik hævet stemmen en smule.

”Jeg tror ikke hun er her. Lad os lede videre.”

Noget af lyset forsvandt, men en enkelt blev tilbage og lyste rundt.

Dette var hendes sidste chance, inden også han forsvandt.

Hun samlede sig og med sine sidste kræfter, skreg hun så højt hun kunne.

”HJÆLP!”

Hun så lyskeglen brat blev rettet ned mod hende. Så så hun ikke mere og forsvandt ind i bevidstløsheden, med et smil på læben. Nu skulle hun ikke mere være bange, hun var blevet fundet. Hun faldt ikke længere.